

de treball amb representants de l'esmentat departament i de la comunitat autònoma afectada per definir, de comú acord i en el termini màxim de trenta dies, les mesures compensatòries que s'han d'incorporar al pla, programa o projecte. En cas de persistir el desacord, el Ministeri de Medi Ambient ha de determinar les mesures compensatòries prenent en consideració el parer de la comunitat autònoma.

En els altres casos, correspon a les comunitats autònomes l'avaluació de les repercussions a l'espai de la xarxa ecològica europea Natura 2000.»

Dos. S'introdueix un nou apartat 5 a l'article 6 del Reial decret 1997/1995, de 7 de desembre, pel qual s'estableixen mesures per contribuir a garantir la biodiversitat mitjançant la conservació dels hàbitats naturals i de la flora i fauna silvestres, que ha de tenir la redacció següent:

«5. En cas que el lloc considerat allotgi un tipus d'hàbitat natural i/o una espècie prioritària, únicament es poden al·legar consideracions relacionades amb la salut humana i la seguretat pública, o relatives a conseqüències positives de primordial importància per al medi ambient, o bé altres raons imperioses d'interès públic de primer ordre. En aquest últim cas, a través del curs corresponent, és necessari consultar prèviament a la Comissió Europea.

Des del moment en què un lloc figuri a la llista de llocs d'importància comunitària, aquest queda sotmès al que disposen els apartats 2, 3 i 4 d'aquest article.

També és aplicable a les zones d'especial protecció per a les aus, declarades, si s'escau, per les comunitats autònomes corresponents, a l'empara de l'article 4 de la Directiva 79/409/CEE, el que estableixen els apartats 2, 3 i 4 d'aquest mateix article.»

Tres. S'introdueix un nou apartat 6 a l'article 6 del Reial decret 1997/1995, de 7 de desembre, pel qual s'estableixen mesures per contribuir a garantir la biodiversitat mitjançant la conservació dels hàbitats naturals i de la flora i fauna silvestres, que té la redacció següent:

«6. Les comunitats autònomes, en l'àmbit de les seves competències, han de comunicar al Ministeri de Medi Ambient les mesures compensatòries que hagin adoptat i aquest, a través del curs corresponent, n'ha d'informar la Comissió Europea.»

Disposició transitòria única. *Aplicació als procediments en curs.*

El que disposa aquest Reial decret és aplicable únicament als procediments que s'iniciïn a partir de la seva entrada en vigor.

Disposició final primera. *Títol competencial.*

Aquest Reial decret es dicta a l'empara de les competències que confereix a l'Estat l'article 149.1.23a de la Constitució, en matèria de legislació bàsica sobre protecció del medi ambient.

Disposició final segona. *Entrada en vigor.*

Aquest Reial decret entra en vigor l'endemà de la publicació en el «Butlletí Oficial de l'Estat».

Madrid, 1 de desembre de 2006.

JUAN CARLOS R.

La ministra de Medi Ambient,
CRISTINA NARBONA RUIZ

CAP DE L'ESTAT

21236 *LLEI ORGÀNICA 8/2006, de 4 de desembre, per la qual es modifica la Llei orgànica 5/2000, de 12 de gener, reguladora de la responsabilitat penal dels menors. («BOE» 290, de 5-12-2006.)*

JUAN CARLOS I

REI D'ESPANYA

A tots els qui vegeu i entengueu aquesta Llei orgànica.

Sapigueu: que les Corts Generals han aprovat la Llei orgànica següent i jo la sanciono.

EXPOSICIÓ DE MOTIUS

La disposició adicional sisena de la Llei orgànica 5/2000, de 12 de gener, reguladora de la responsabilitat penal dels menors, introduïda per l'apartat tercer de la disposició final segona de la Llei orgànica 15/2003, de 25 de novembre, per la qual es modifica la Llei orgànica 10/1995, de 23 de novembre, del Codi penal, preveu que el Govern ha d'impulsar les mesures orientades a sancionar amb més fermesa i eficàcia els fets delictius comesos per persones que, fins i tot sent menors, revesteixin especial gravetat, com ara els previstos en els articles 138, 139, 179 i 180 del Codi penal. Amb aquesta finalitat, continua assenyalant la disposició adicional, s'ha d'establir la possibilitat de prolongar el temps d'internament, el seu compliment en centres en què es reforcin les mesures de seguretat imposades i la possibilitat del complir-lo a partir de la majoria d'edat en centres penitenciaris.

En compliment del mandat legal, una vegada transcorreguts cinc anys des de la seva aprovació, el Govern ha fet una avaluació dels resultats d'aplicació de la Llei orgànica 5/2000, de 12 de gener, reguladora de la responsabilitat penal dels menors. Hi ha el convenciment que la Llei en aquests cinc primers anys de vigència ofereix un balanç i una consideració positiva, i això no impedeix reconèixer que, com qualsevol llei, en la seva aplicació presenta algunes disfuncions que és convenient i possible corregir.

Les estadístiques revelen un augment considerable de delictes comesos per menors, cosa que ha causat una gran preocupació social i ha contribuït a desgastar la credibilitat de la Llei per la sensació d'impunitat de les infraccions més quotidianes i freqüentment comeses per aquests menors, com són els delictes i les faltes patrimonials. Juntament amb això, s'ha de reconèixer que, afortunadament, no han augmentat significativament els delictes de caràcter violent, tot i que els realment esdevinguts han tingut un fort impacte social.

Amb l'objectiu de resoldre aquests problemes, aquesta Llei orgànica planteja la revisió de determinats aspectes de la Llei orgànica 5/2000, de 12 de gener, reguladora de la responsabilitat penal dels menors.

L'interès superior del menor, que ha de seguir prevalent a la Llei, és perfectament compatible amb l'objectiu de pretendre més proporcionalitat entre la resposta sancionadora i la gravetat del fet comès, perquè el sistema segueix deixant a les mans del jutge, en darrer cas, la valoració i ponderació dels dos principis de manera flexible i a favor de l'òptima individualització de la resposta. Si no, ens faria entendre d'una manera trivial que l'interès superior del menor és no només superior, sinó únic i exclouent davant d'altres béns constitucionals a l'assegurament dels quals obeeix qualsevol norma punitiva o correccional.

Així, en primer lloc, s'amplien els supòsits en què es poden imposar mesures d'internament en règim tancat als menors i s'afegeixen al ja existent els casos de comissió de delictes greus i de delictes que es cometin en grup o quan el menor pertanyi o actuï al servei d'una banda, organització o associació, fins i tot de caràcter transitori, que es dediqui a la realització d'aquestes activitats.

D'altra banda, s'adequa el temps de durada de les mesures a l'entitat dels delictes i a les edats dels menors infractors, i se suprimeix definitivament la possibilitat d'aplicar la Llei als que tinguin entre divuit i vint-i-un anys. A més, s'afegeix una nova mesura, semblant a la prevista en el Codi penal, que consisteix en la prohibició al menor infractor d'aproximar-se o comunicar-se amb la víctima o amb els seus familiars o altres persones que determini el jutge.

Es faculta el jutge per poder acordar, amb l'audiència prèvia del ministeri fiscal i l'entitat pública de protecció o reforma de menors, que el menor que estigui complint una mesura d'internament en règim tancat i arribi a l'edat de divuit anys pugui acabar de complir la mesura en un centre penitenciari quan la seva conducta no respongui als objectius proposats en la sentència. Alhora, si la mesura d'internament en règim tancat s'imposa al que ha complert vint-i-un anys o, imposada amb anterioritat, no ha finalitzat el seu compliment en arribar a l'edat esmentada, el jutge ha d'ordenar-ne el compliment en un centre penitenciari, llevat que excepcionalment sigui procedent la substitució o modificació de la mesura.

S'incorpora com a causa per adoptar una mesura cautelar el risc d'atemptar contra béns jurídics de la víctima, i s'estableix una nova mesura cautelar consistent en l'allunyament de la víctima o la seva família o una altra persona que determini el jutge. Alhora, s'amplia la durada de la mesura cautelar d'internament, que passa de tres mesos, prorrogable per tres mesos més, a sis mesos prorrogable per tres mesos més.

D'altra banda, es revisa el règim d'imposició, refosa i execució de les mesures, i s'atorga al jutge àmplies facultats per individualitzar la mesura o les mesures que hagi de complir el menor infractor.

Finalment, es reforça especialment l'atenció i el reconeixement dels drets de les víctimes i els perjudicats, entre els quals hi ha el dret a ser informats en tot moment, tant si s'han personat en el procediment com si no ho han fet, de les resolucions que afectin els seus interessos. Així mateix, i en benefici seu, s'estableix l'enjudiciament conjunt de les pretensions penals i civils.

Un segon objectiu de la Llei és recollir en el procés de menors les noves missions del secretari judicial que preveu la Llei orgànica 6/1985, d'1 de juliol, del poder judicial, després de la reforma que n'ha fet la Llei orgànica 19/2003.

Finalment, s'inclou una modificació dels articles 448 i 707 de la Llei d'enjudiciament criminal, en què se substitueix l'últim paràgraf, a fi de dotar de més protecció els menors víctimes de determinats delictes, on es preveu que quan es tracti de testimonis menors d'edat víctimes de delictes contra la llibertat i la indemnitat sexual, el jutge o tribunal necessàriament ha d'acordar que s'eviti la confrontació visual del menor amb l'inculpat, amb la utilització de qualsevol mitjà tècnic que faci possible la pràctica de les diferents proves (declaració, interrogatori).

Article únic. *Modificació de la Llei orgànica 5/2000, de 12 de gener, reguladora de la responsabilitat penal dels menors.*

La Llei orgànica 5/2000, de 12 de gener, reguladora de la responsabilitat penal dels menors, queda modificada d'acord amb el que disposa aquest article.

U. Se suprimeixen els apartats 2 i 4 de l'article 1, i l'actual apartat 3 d'aquest article passa a convertir-se en el nou apartat 2.

Dos. Es modifica l'apartat 1 i s'afegeix un nou apartat 4 a l'article 2, que tenen la redacció següent:

«1. Els jutges de menors són competents per conèixer dels fets comesos per les persones esmentades a l'article 1 d'aquesta Llei, així com per fer executar les sentències, sense perjudici de les facultats que atribueix aquesta Llei a les comunitats autònomes respecte a la protecció i reforma de menors.»

«4. La competència per conèixer dels delictes que preveuen els articles 571 a 580 del Codi penal correspon al Jutjat Central de Menors de l'Audiència Nacional.

La referència de l'últim incís de l'apartat 4 de l'article 17 i totes les que conté aquesta Llei al jutge de menors s'entenen fetes al jutge central de menors en tot el que afecti els menors imputats per qualsevol dels delictes a què es refereixen els articles 571 a 580 del Codi penal.»

Tres. L'article 4 té la redacció següent:

«Article 4. *Drets de les víctimes i dels perjudicats.*

El ministeri fiscal i el jutge de menors han de vetllar en tot moment per la protecció dels drets de les víctimes i dels perjudicats per les infraccions comeses pels menors.

De manera immediata se'ls ha d'instruir de les mesures d'assistència a les víctimes que preveu la legislació vigent.

Les víctimes i els perjudicats tenen dret a personar-se i ser part en l'expedient que s'incoï a aquest efecte, per a la qual cosa el secretari judicial els ha d'informar en els termes que preveuen els articles 109 i 110 de la Llei d'enjudiciament criminal, i instruir-los del seu dret a nomenar un advocat o a instar el nomenament d'un advocat d'ofici en el cas que siguin titulars del dret a l'assistència jurídica gratuïta. Així mateix, els ha d'informar que, si no es personen en l'expedient i no fan renúncia ni reserva d'accions civils, el ministeri fiscal les ha d'exercir si correspon.

Els que s'hi personin poden prendre coneixement des d'aleshores de les actuacions i instar la pràctica de diligències i tot el que convingui al seu dret.

Sense perjudici d'això, el secretari judicial ha de comunicar a les víctimes i als perjudicats, tant si s'han personat com si no ho han fet, totes les resolucions que adoptin tant el ministeri fiscal com el jutge de menors, que puguin afectar els seus interessos.

Especialment, quan el ministeri fiscal, en aplicació del que disposa l'article 18 d'aquesta Llei, desisteixi de la incoació de l'expedient, immediatament ho ha de posar en coneixement de les víctimes i perjudicats, i els ha de fer saber el seu dret a exercir les accions civils que els assisteixen davant la jurisdicció civil.

De la mateixa manera, el secretari judicial ha de notificar per escrit la sentència que es dicti a les víctimes i perjudicats per la infracció penal, encara que no s'hagin mostrat part en l'expedient.»

Quatre. L'article 7 té la redacció següent:

«Article 7. *Definició de les mesures susceptibles de ser imposades als menors i regles generals de determinació de les mesures.*

1. Les mesures que poden imposar els jutges de menors, ordenades segons la restricció de drets que suposen, són les següents:

a) Internament en règim tancat. Les persones sotmeses a aquesta mesura resideixen al centre i hi porten a terme activitats formatives, educatives, laborals i d'oci.

b) Internament en règim semiobert. Les persones sotmeses a aquesta mesura resideixen al centre, però poden portar a terme fora del centre alguna o algunes de les activitats formatives, educatives, laborals i d'oci establertes en el programa individualitzat d'execució de la mesura. La realització d'activitats fora del centre queda condicionada a l'evolució de la persona i al compliment dels objectius previstos en aquestes, i el jutge de menors pot suspendre-les per un temps determinat i acordar que totes les activitats es portin a terme dins el centre.

c) Internament en règim obert. Les persones sotmeses a aquesta mesura porten a terme totes les activitats del projecte educatiu en els serveis normalitzats de l'entorn, i resideixen en el centre com a domicili habitual, amb subjecció al programa i règim intern del centre.

d) Internament terapèutic en règim tancat, semiobert o obert. En els centres d'aquesta mena es porta a terme una atenció educativa especialitzada o tractament específic adreçat a persones que tinguin anomalies o alteracions psíquiques, un estat de dependència de begudes alcohòliques, drogues tòxiques o substàncies psicòtropes, o alteracions en la percepció que determinin una alteració greu de la consciència de la realitat. Aquesta mesura es pot aplicar sola o com a complement d'una altra mesura prevista en aquest article. Quan l'interessat rebutgi un tractament de deshabitació, el jutge li ha d'aplicar una altra mesura adequada a les seves circumstàncies.

e) Tractament ambulatori. Les persones sotmeses a aquesta mesura han d'assistir al centre designat amb la periodicitat requerida pels facultatius que les atenguin i seguir les pautes fixades per al tractament adequat de l'anomalia o alteració psíquica, addició al consum de begudes alcohòliques, drogues tòxiques o substàncies psicòtropes, o alteracions en la percepció que pateixin. Aquesta mesura es pot aplicar sola o com a complement d'una altra mesura prevista en aquest article. Quan l'interessat rebutgi un tractament de deshabitació, el jutge li ha d'aplicar una altra mesura adequada a les seves circumstàncies.

f) Assistència a un centre de dia. Les persones sotmeses a aquesta mesura resideixen al seu domicili habitual i van a un centre, plenament integrat a la comunitat, a dur a terme activitats de suport, educatives, formatives, laborals o d'oci.

g) Permanència de cap de setmana. Les persones sotmeses a aquesta mesura romanen al seu domicili o en un centre fins a un màxim de trenta-sis hores entre divendres a la tarda o nit i diumenge a la nit, llevat, si s'escau, del temps que hagin de dedicar a les tasques socioeducatives assignades pel jutge que s'ha de portar a terme fora del lloc de permanència.

h) Llibertat vigilada. En aquesta mesura s'ha de fer un seguiment de l'activitat de la persona sotmesa a aquesta mesura i de la seva assistència a l'escola, al centre de formació professional o al lloc de treball, segons els casos, i s'ha de procurar ajudar-la a superar els factors que van determinar la infracció comesa. Així mateix, aquesta mesura obliga, si s'escau, a seguir les pautes socioeducatives que assenyali l'entitat pública o el professional encarregat del seu seguiment, d'acord amb el programa d'intervenció elaborat a aquest efecte i aprovat pel jutge de menors. La persona sotmesa a

aquesta mesura també queda obligada a mantenir amb aquest professional les entrevistes establertes en el programa i a complir, si s'escau, les regles de conducta imposades pel jutge, que poden ser alguna o algunes de les següents:

1a Obligació d'assistir amb regularitat al centre docent corresponent, si el menor està en edat d'escolarització obligatòria, i acreditar davant del jutge aquesta assistència regular o justificar, si s'escau, les absències, tantes vegades com sigui requerit per fer-ho.

2a Obligació de sotmetre's a programes de tipus formatiu, cultural, educatiu, professional, laboral, d'educació sexual, d'educació viària o altres de similars.

3a Prohibició d'acudir a determinats llocs, establiments o espectacles.

4a Prohibició d'absentar-se del lloc de residència sense autorització judicial prèvia.

5a Obligació de residir en un lloc determinat.

6a Obligació de comparèixer personalment davant el jutjat de menors o professional que es designi, per informar de les activitats realitzades i justificar-les.

7a Qualsevol altres obligacions que el jutge, d'ofici o a instància del ministeri fiscal, estimi convenients per a la reinserció social del sentenciat, sempre que no atemptin contra la seva dignitat com a persona. Si alguna d'aquestes obligacions implica la impossibilitat del menor de continuar convivint amb els pares, tutors o guardadors, el ministeri fiscal ha de remetre testimoni dels particulars a l'entitat pública de protecció del menor, i aquesta entitat ha de promoure les mesures de protecció adequades a les circumstàncies del menor, d'acord amb el que disposa la Llei orgànica 1/1996.

i) La prohibició d'aproximar-se o comunicar-se amb la víctima o amb aquells dels seus familiars o altres persones que determini el jutge. Aquesta mesura impedeix que el menor s'acosti a ells, en qualsevol lloc on estiguin, així com al seu domicili, al seu centre docent, als seus llocs de treball i a qualsevol altre que sigui freqüentat per ells. La prohibició de comunicar-se amb la víctima, o amb aquells dels seus familiars o altres persones que determini el jutge o tribunal, impedeix que el menor hi estableixi, per qualsevol mitjà de comunicació o mitjà informàtic o telemàtic, cap contacte escrit, verbal o visual. Si aquesta mesura implica la impossibilitat del menor de continuar vivint amb els pares, tutors o guardadors, el ministeri fiscal ha de remetre testimoni dels particulars a l'entitat pública de protecció del menor, i aquesta entitat ha de promoure les mesures de protecció adequades a les circumstàncies del menor, d'acord amb el que disposa la Llei orgànica 1/1996.

j) Convivència amb una altra persona, família o grup educatiu. La persona sotmesa a aquesta mesura ha de conviure, durant el període de temps que estableixi el jutge, amb una altra persona, amb una família diferent de la seva o amb un grup educatiu, seleccionats adequadament per orientar-la en el seu procés de socialització.

k) Prestacions en benefici de la comunitat. La persona sotmesa a aquesta mesura, que no es pot imposar sense el seu consentiment, ha de dur a terme les activitats no retribuïdes que se li indiquin, d'interès social o en benefici de persones en situació de precarietat.

l) Realització de tasques socioeducatives. La persona sotmesa a aquesta mesura ha de dur a

terme, sense internament ni llibertat vigilada, activitats específiques de contingut educatiu encaminades a facilitar-li el desenvolupament de la competència social.

m) Amonestació. Aquesta mesura consisteix en la reprensió de la persona portada a terme pel jutge de menors i dirigida a fer-li comprendre la gravetat dels fets comesos i les conseqüències que aquests fets han tingut o podrien haver tingut, i instar-lo a no tornar a cometre aquests fets en el futur.

n) Privació del permís de conduir ciclomotors i vehicles de motor, o del dret a obtenir-lo, o de les llicències administratives per a caça o per a ús de qualsevol tipus d'armes. Aquesta mesura es pot imposar com a accessòria quan el delictes o falta s'hagi comès utilitzant un ciclomotor o un vehicle de motor, o una arma, respectivament.

ñ) Inhabilitació absoluta. La mesura d'inhabilitació absoluta produeix la privació definitiva de tots els honors, ocupacions i càrrecs públics sobre aquell en qui recaigui, encara que siguin electius, així com la incapacitat per obtenir aquests o qualssevol altres honors, càrrecs o ocupacions públics, i la de ser elegit per a un càrrec públic, durant el temps de la mesura.

2. Les mesures d'internament consten de dos períodes: el primer s'ha de portar a terme en el centre corresponent, d'acord amb la descripció efectuada a l'apartat anterior d'aquest article; el segon s'ha de portar a terme en règim de llibertat vigilada, en la modalitat escollida pel jutge. La durada total no ha d'excedir el temps que consta en els articles 9 i 10. L'equip tècnic ha d'informar del contingut de tots dos períodes, i el jutge ha de fer constar la durada de cadascun d'aquests en la sentència.

3. Per a l'elecció de la mesura o mesures adequades s'ha d'atendre, de manera flexible, no només la prova i valoració jurídica dels fets, sinó especialment l'edat, les circumstàncies familiars i socials, la personalitat i l'interès del menor, posats de manifest aquests dos últims aspectes en els informes dels equips tècnics i de les entitats públiques de protecció i reforma de menors quan aquestes hagin tingut coneixement del menor per haver executat una mesura cautelar o definitiva amb anterioritat, d'acord amb el que disposa l'article 27 d'aquesta Llei. El jutge ha de motivar a la sentència les raons per les quals aplica una determinada mesura, així com el seu termini de durada, als efectes de la valoració de l'esmentat interès del menor.

4. El jutge pot imposar al menor una o diverses mesures de les previstes en aquesta Llei amb independència que es tracti d'un o més fets, i s'ha de subjectar si és procedent al que disposa l'article 11 per a l'enjudiciament conjunt de diverses infraccions; però, en cap cas, s'ha d'imposar a un menor en una mateixa resolució més d'una mesura de la mateixa classe, entenent com a tal cadascuna de les que s'esmenten a l'apartat 1 d'aquest article.»

Cinc. L'article 9 té la redacció següent:

«Article 9. Règim general d'aplicació i durada de les mesures.

No obstant el que estableixen els apartats 3 i 4 de l'article 7, l'aplicació de les mesures s'ha d'atèner a les regles següents:

1. Quan els fets comesos siguin qualificats de falta, només es poden imposar les mesures de llibertat vigilada fins a un màxim de sis mesos, amonestació, permanència de cap de setmana fins a un màxim de quatre caps de setmana, prestacions en

benefici de la comunitat fins a cinquanta hores, privació del permís de conduir o d'altres llicències administratives fins a un any, la prohibició d'aproximar-se o comunicar-se amb la víctima o amb aquells dels seus familiars o altres persones que determini el jutge fins a sis mesos, i la realització de tasques socioeducatives fins a sis mesos.

2. La mesura d'internament en règim tancat només es pot aplicar quan:

a) Els fets estiguin tipificats com a delictes greus pel Codi penal o les lleis penals especials.

b) Tractant-se de fets tipificats com a delictes menys greus, en la seva execució s'hagi utilitzat violència o intimidació en les persones o s'hagi generat greu risc per a la vida o la integritat física de les persones.

c) Els fets tipificats com a delictes es cometin en grup o el menor pertanyi o actuï al servei d'una banda, organització o associació, fins i tot de caràcter transitori, que es dediqui a la realització d'aquestes activitats.

3. La durada de les mesures no pot excedir els dos anys; a aquests efectes s'ha de computar, si s'escau, el temps que ja hagi complert el menor en mesura cautelar, d'acord amb el que disposa l'article 28.5 d'aquesta Llei. La mesura de prestacions en benefici de la comunitat no pot superar les cent hores. La mesura de permanència de cap de setmana no pot superar els vuit caps de setmana.

4. Les accions o omissions imprudents no poden ser sancionades amb mesures d'internament en règim tancat.

5. Quan en la postulació del ministeri fiscal o en la resolució dictada en el procediment s'hi apreciïn algunes de les circumstàncies a què es refereix l'article 5.2 d'aquesta Llei, només es poden aplicar les mesures terapèutiques descrites a l'article 7.1, lletres d) i e) de la mateixa Llei.»

Sis. L'article 10 té la redacció següent:

«Article 10. Regles especials d'aplicació i durada de les mesures.

1. Quan es tracti dels fets que preveu l'apartat 2 de l'article anterior, el jutge, escoltat el ministeri fiscal, les parts personades i l'equip tècnic, ha d'actuar de conformitat amb les regles següents:

a) si en el moment de cometre els fets el menor té catorze o quinze anys d'edat, la mesura pot arribar als tres anys de durada. Si es tracta de prestacions en benefici de la comunitat, aquest màxim és de cent cinquanta hores, i de dotze caps de setmana si la mesura imposada és la de permanència de cap de setmana.

b) si en el moment de cometre els fets el menor té setze o disset anys d'edat, la durada màxima de la mesura és de sis anys; o, en els seus casos respectius, de dues-centes hores de prestacions en benefici de la comunitat o permanència de setze caps de setmana.

En aquest cas, quan el fet sigui d'extrema gravetat, el jutge ha d'imposar una mesura d'internament en règim tancat d'un a sis anys, complementada successivament amb una altra mesura de llibertat vigilada amb assistència educativa fins a un màxim de cinc anys. Només es pot fer ús del que disposen els articles 13 i 51.1 d'aquesta Llei orgànica una vegada transcorregut el primer any de compliment efectiu de la mesura d'internament.

Als efectes previstos en el paràgraf anterior, s'entenen sempre supòsits d'extrema gravetat aquells en els quals s'aprecii reincidència.

2. Quan el fet sigui constitutiu d'algun dels delictes tipificats en els articles 138, 139, 179, 180 i 571 a 580 del Codi penal, o de qualsevol altre delictes que tingui assenyalada en aquest Codi o en les lleis penals especials una pena de presó igual o superior a quinze anys, el jutge ha d'imposar les mesures següents:

a) si en el moment de cometre els fets el menor té catorze o quinze anys d'edat, una mesura d'internament en règim tancat d'un a cinc anys de durada, complementada, si s'escau, per una altra mesura de llibertat vigilada de fins a tres anys.

b) si en el moment de cometre els fets el menor té setze o disset anys d'edat, una mesura d'internament en règim tancat d'un a vuit anys de durada, complementada, si s'escau, per una altra de llibertat vigilada amb assistència educativa de fins a cinc anys. En aquest cas només pot fer ús de les facultats de modificació, suspensió o substitució de la mesura imposada a què es refereixen els articles 13, 40 i 51.1 d'aquesta Llei orgànica, quan hagi transcorregut, almenys, la meitat de la durada de la mesura d'internament imposada.

3. En el cas que el delictes comès sigui algun dels compresos en els articles 571 a 580 del Codi penal, el jutge, sense perjudici de les altres mesures que corresponguin d'acord amb aquesta Llei, també ha d'imposar al menor una mesura d'inhabilitació absoluta per un temps superior entre quatre i quinze anys al de la durada de la mesura d'internament en règim tancat imposada, atenent proporcionalment la gravetat del delictes, el nombre dels comesos i les circumstàncies que concorrin en el menor.

4. Les mesures de llibertat vigilada que preveu aquest article han de ser ratificades mitjançant una interlocutòria motivada, amb l'audiència prèvia del ministeri fiscal, del lletrat del menor i del representant de l'entitat pública de protecció o reforma de menors en finalitzar l'internament, i les han de portar a terme les institucions públiques encarregades del compliment de les penes.»

Set. L'article 11 té la redacció següent:

«Article 11. *Pluralitat d'infraccions.*

1. Els límits màxims establerts a l'article 9 i a l'apartat 1 de l'article 10 són aplicables, d'acord amb els criteris establerts a l'article 7, apartats 3 i 4, encara que el menor sigui responsable de dues infraccions o més, en el cas que aquestes siguin connexes o es tracti d'una infracció continuada, i també quan un sol fet constitueixi dues infraccions o més. No obstant això, en aquests casos, el jutge, per determinar la mesura o mesures que ha d'imposar, així com la seva durada, ha de tenir en compte, a més de l'interès del menor, la naturalesa i el nombre de les infraccions, i ha de prendre com a referència la infracció més greu.

Si malgrat el que disposa l'article 20.1 d'aquesta Llei les infraccions han estat objecte de diferents procediments, l'últim jutge sentenciador ha d'assenyalar la mesura o mesures que ha de complir el menor pel conjunt dels fets, dins els límits i d'acord amb els criteris expressats en el paràgraf anterior.

2. Quan algun o alguns dels fets a què es refereix l'apartat anterior siguin dels esmentats a l'article 10.2 d'aquesta Llei, la mesura d'internament en règim tancat pot arribar a una durada màxima de deu anys per als que tinguin més de setze anys i de sis anys per als menors d'aquesta edat, sense perjudici de la mesura de llibertat vigilada que, de manera

complementària, correspongui imposar d'acord amb l'article esmentat.

3. Quan el menor hagi comès dues infraccions o més no compreses a l'apartat 1 d'aquest article és aplicable el que disposa l'article 47 d'aquesta Llei.»

Vuit. L'article 12 té la redacció següent:

«Article 12. *Procediment d'aplicació de mesures en casos de pluralitat d'infraccions.*

1. Als fins previstos a l'article anterior, quan el jutge sentenciador tingui coneixement de l'existència d'altres mesures fermes en execució, pendents d'execució o suspeses condicionalment, imposades al mateix menor per altres jutges de menors en sentències anteriors, i una vegada que la mesura o mesures per ell imposades siguin fermes, ha d'ordenar al secretari judicial que traslladi el testimoni de la seva sentència, pel mitjà més ràpid possible, al jutge que hagi dictat la primera sentència ferma, el qual és el competent per exercutar-les totes, i assumeix les funcions que preveu l'apartat 2 d'aquest article.

2. El jutge competent per a l'execució ha de refundre i ordenar l'execució de totes les mesures imposades de conformitat amb el que estableix l'article 47 d'aquesta Llei. Des d'aquest moment, passa a ser competent a tots els efectes amb exclusió dels òrgans judicials que hagin dictat les resolucions posteriors.»

Nou. L'article 13 se suprimeix, i l'article 14 passa a ser article 13, amb la redacció següent:

«Article 13. *Modificació de la mesura imposada.*

1. El jutge competent per a l'execució, d'ofici o a instància del ministeri fiscal o del lletrat del menor, amb l'audiència prèvia d'aquests i l'informe de l'equip tècnic i, si s'escau, de l'entitat pública de protecció o reforma de menors, pot deixar sense efecte en qualsevol moment la mesura imposada, reduir-ne la durada o substituir-la per una altra, sempre que la modificació redundi en l'interès del menor i se li expressi suficientment el retret que es mereix per la seva conducta.

2. En aquests casos, el jutge ha de resoldre mitjançant interlocutòria motivada, contra el qual es poden interposar els recursos que preveu aquesta Llei.»

Deu. L'article 14 té la redacció següent:

«Article 14. *Majoria d'edat del condemnat.*

1. Quan el menor a qui se li hagi imposat una mesura de les establertes en aquesta Llei arribi a la majoria d'edat, ha de continuar el compliment de la mesura fins a assolir els objectius proposats a la sentència en què se li va imposar d'acord amb els criteris expressats en els articles anteriors.

2. Quan es tracti de la mesura d'internament en règim tancat i el menor arribi a l'edat de divuit anys sense haver-ne finalitzat el compliment, el jutge de menors, escoltat el ministeri fiscal, el lletrat del menor, l'equip tècnic i l'entitat pública de protecció o reforma de menors, pot ordenar en una interlocutòria motivada que el seu compliment es porti a terme en un centre penitenciari de conformitat amb el règim general previst a la Llei orgànica general penitenciària si la conducta de la persona internada no respon als objectius proposats a la sentència.

3. No obstant el que assenyalen els apartats anteriors, quan les mesures d'internament en règim tancat siguin imposades a qui hagi complert vint-i-un anys d'edat o, havent estat imposades amb ante-

rioritat, no n'hagi finalitzat el compliment en assolir aquesta edat, el jutge de menors, escoltats el ministeri fiscal, el lletrat del menor, l'equip tècnic i l'entitat pública de protecció o reforma de menors, ha d'ordenar-ne el compliment en un centre penitenciari d'acord amb el règim general previst a la Llei orgànica general penitenciària, llevat que, excepcionalment, entengui, tenint en compte les circumstàncies concurrents, que és procedent la utilització de les mesures que preveuen els articles 13 i 51 d'aquesta Llei o la seva permanència en el centre en compliment d'aquesta mesura quan el menor respongui als objectius proposats a la sentència.

4. Quan el menor passi a complir la mesura d'internament en un centre penitenciari, queden sense efecte la resta de mesures imposades pel jutge de menors que estiguin pendents de compliment successiu o que estigui complint simultàniament amb la d'internament, si aquestes no són compatibles amb el règim penitenciari, tot això sense perjudici que excepcionalment sigui procedent l'aplicació dels articles 13 i 51 d'aquesta Llei.

5. La mesura d'internament en règim tancat que imposi el jutge de menors d'acord amb aquesta Llei s'ha de complir en un centre penitenciari de conformitat amb el règim general que preveu la Llei orgànica general penitenciària sempre que, amb anterioritat a l'inici de l'execució d'aquesta mesura, el responsable hagi acomplert ja, totalment o parcialment, o bé una pena de presó imposada d'acord amb el Codi penal, o bé una mesura d'internament executada en un centre penitenciari de conformitat amb els apartats 2 i 3 d'aquest article.»

Onze. L'article 15 té la redacció següent:

«Article 15. *De la prescripció.*

1. Els fets delictius comesos pels menors prescriuen:

1r D'acord amb les normes del Codi penal, quan es tracti dels fets delictius tipificats en els articles 138, 139, 179, 180 i 571 a 580 del Codi penal o qualsevol altre sancionat en el Codi penal o en les lleis penals especials amb pena de presó igual o superior a quinze anys.

2n Al cap de cinc anys, quan es tracti d'un delictes greu sancionat en el Codi penal amb una pena superior a deu anys.

3r Al cap de tres anys, quan es tracti de qualsevol altre delictes greu.

4t Al cap d'un any, quan es tracti d'un delictes menys greu.

5è Al cap de tres mesos, quan es tracti d'una falta.

2. Les mesures que tinguin una durada superior als dos anys prescriuen al cap de tres anys. Les altres mesures prescriuen al cap de dos anys, excepte l'amonestació, les prestacions en benefici de la comunitat i la permanència de cap de setmana, que prescriuen al cap d'un any.»

Dotze. Els apartats 4 i 5 de l'article 16 tenen la redacció següent:

«4. El jutge de menors ha d'ordenar alhora l'obertura de la peça separada de responsabilitat civil, que s'ha de tramitar de conformitat amb el que estableixen les regles de l'article 64 d'aquesta Llei.

5. Quan els fets esmentats a l'article 1 els hagin comès conjuntament majors d'edat penal i persones de les edats indicades al mateix article 1, el jutge d'instrucció competent per al coneixement de la causa, tan aviat com comprovi l'edat dels imputats,

ha d'adoptar les mesures necessàries per assegurar l'èxit de l'activitat investigadora respecte als majors d'edat i ordenar remetre testimoni dels particulars necessaris al ministeri fiscal, als efectes que preveu l'apartat 2 d'aquest article.»

Tretze. S'afegeix un nou paràgraf segon a l'apartat 2 de l'article 17, amb la redacció següent:

«El menor detingut té dret a l'entrevista reservada amb el seu advocat amb anterioritat i al terme de la pràctica de la diligència de presa de declaració.»

Catorze. El paràgraf primer de l'article 18 té la redacció següent:

«El ministeri fiscal pot desistir de la incoació de l'expedient quan els fets denunciats constitueixin delictes menys greus sense violència o intimidació en les persones o faltes, tipificats en el Codi penal o en les lleis penals especials. En aquest cas, el ministeri fiscal ha de traslladar les actuacions a l'entitat pública de protecció de menors per a l'aplicació del que estableix l'article 3 d'aquesta Llei. Així mateix, el ministeri fiscal ha de comunicar als ofesos o perjudicats coneguts el desistiment acordat.»

Quinze. L'apartat 2 de l'article 19 té la redacció següent:

«2. Als efectes del que disposa l'apartat anterior, s'entén produïda la conciliació quan el menor reconegui el dany causat i es disculpi davant la víctima, i aquesta accepti les disculpes, i s'entén per reparació el compromís assumit pel menor amb la víctima o perjudicat de fer determinades accions en benefici d'aquells o de la comunitat, seguit de la seva realització efectiva. Tot això sense perjudici de l'acord a què hagin arribat les parts en relació amb la responsabilitat civil.»

Setze. L'article 20 té la redacció següent:

«Article 20. *Unitat d'expedient.*

1. El ministeri fiscal ha d'incoar un procediment per cada fet delictiu, excepte quan es tracti de fets delictius connexos.

2. Tots els procediments tramitats a un mateix menor s'arxivem en l'expedient personal que d'aquest s'hagi obert a la Fiscalia. De la mateixa manera s'arxivem les diligències al jutjat de menors respectiu.

3. En els casos en què els delictes atribuïts al menor expedientat s'hagin comès en diferents territoris, la determinació de l'òrgan judicial competent per a l'enjudiciament de tots en unitat d'expedient, així com de les entitats públiques competents per a l'execució de les mesures que s'apliquin, s'ha de fer tenint en compte el lloc del domicili del menor i, subsidiàriament, els criteris expressats a l'article 18 de la Llei d'enjudiciament criminal.

4. Els procediments de la competència de l'Audiència Nacional no poden ser objecte d'acumulació amb altres procediments instruïts en l'àmbit de la jurisdicció de menors, siguin o no els mateixos els subjectes imputats.»

Disset. L'apartat 2 de l'article 22 té la redacció següent:

«2. L'expedient s'ha de notificar al menor des del mateix moment de la seva incoació, llevat del que disposa l'article 24. Amb aquesta finalitat, el fiscal ha de requerir el menor i els seus representants legals perquè designin un lletrat en el termini de tres dies, i advertir-los que, si no ho fan, hi ha de ser nomenat d'ofici d'entre els integrants del torn d'especialistes del col·legi d'advocats corresponent.

Una vegada produïda la designació, el fiscal l'ha de comunicar al jutge de menors.»

Divuit. L'apartat 2 de l'article 23 té la redacció següent:

«2. El ministeri fiscal ha de donar vista de l'expedient al lletrat del menor i, si s'escau, a qui hagi exercit l'acció penal, en un termini no superior a vint-i-quatre hores, tantes vegades com aquell ho sol·liciti.»

Dinou. L'article 24 té la redacció següent:

«Article 24. *Secret de l'expedient.*

El jutge de menors, a sol·licitud del ministeri fiscal, del menor o de la seva família, o de qui n'exerceixi l'acció penal, pot decretar mitjançant interlocutòria motivada el secret de l'expedient, en la seva totalitat o parcialment, durant tota la instrucció o durant un període limitat d'aquesta. No obstant això, el lletrat del menor i qui n'exerceixi l'acció penal han de conèixer, sempre, íntegrament l'expedient en evacuar el tràmit d'al·legacions. Aquest incident l'ha de tramitar el Jutjat en una peça separada.»

Vint. L'article 26 queda redactat així:

«Article 26. *Diligències proposades per les parts.*

1. Les parts poden sol·licitar del ministeri fiscal la pràctica de totes les diligències que considerin necessàries. El ministeri fiscal ha de decidir sobre la seva admissió, mitjançant resolució motivada que ha de notificar al lletrat del menor i a qui, si s'escau, exerceixi l'acció penal i que ha de posar en coneixement del jutge de menors. Les parts poden reproduir, en qualsevol moment, davant el jutjat de menors la petició de les diligències no practicades.

2. No obstant el que disposa l'apartat anterior, quan alguna de les parts proposi que es porti a terme la declaració del menor, el ministeri fiscal l'ha de rebre en l'expedient, llevat que hagi conclòs la instrucció i l'expedient s'hagi elevat al Jutjat de menors.

3. Si les diligències proposades per alguna de les parts afecten drets fonamentals del menor o d'altres persones, el ministeri fiscal, si estima pertinent la sol·licitud, s'ha d'adreçar al jutge de menors de conformitat amb el que disposa l'article 23.3, sense perjudici de la facultat de qui hagi proposat la diligència de reproduir la seva sol·licitud davant el jutge de menors de conformitat amb el que disposa l'apartat 1 d'aquest article.»

Vint-i-u. Els apartats 1, 2 i 3 de l'article 28 tenen la redacció següent:

«1. El ministeri fiscal, d'ofici o a instància de qui hagi exercit l'acció penal, quan hi hagi indicis racionals de la comissió d'un delictes i el risc d'eludir o obstruir l'acció de la justícia per part del menor o d'atemptar contra els béns jurídics de la víctima, pot sol·licitar al jutge de menors, en qualsevol moment, l'adopció de mesures cautelars per a la custòdia i defensa del menor expedientat o per a la protecció deguda de la víctima.

Aquestes mesures poden consistir en l'internament en un centre en el règim adequat, llibertat vigilada, prohibició d'aproximar-se o comunicar-se amb la víctima o amb aquells dels seus familiars o altres persones que determini el Jutge, o convivència amb una altra persona, família o grup educatiu.

El jutge, escoltat el lletrat del menor, així com l'equip tècnic i la representació de l'entitat pública de protecció o reforma de menors, que han d'informar especialment sobre la naturalesa de la

mesura cautelar, ha de resoldre sobre el que s'hagi proposat tenint en consideració especialment l'interès del menor. La mesura cautelar adoptada es pot mantenir fins que es dicti sentència ferma.

2. Per a l'adopció de la mesura cautelar d'internament cal atènyer-se a la gravetat dels fets, i també s'han de valorar les circumstàncies personals i socials del menor, l'existència d'un perill cert de fuga, i, especialment, el fet que el menor hagi comès o no amb anterioritat altres fets greus de la mateixa naturalesa.

El jutge de menors ha de resoldre, a instància del ministeri fiscal o de l'acusació particular, en una compareixença a la qual també han d'assistir el lletrat del menor, les altres parts personades, el representant de l'equip tècnic i el de l'entitat pública de protecció o reforma de menors, els quals han d'informar el jutge sobre la conveniència de l'adopció de la mesura sol·licitada en funció dels criteris consignats en aquest article. En la compareixença el ministeri fiscal i les parts personades poden proposar els mitjans de prova que es puguin practicar a l'acte o dins de les vint-i-quatre hores següents.

3. El temps màxim de la mesura cautelar d'internament és de sis mesos, i es pot prorrogar, a instància del ministeri fiscal, amb l'audiència prèvia del lletrat del menor i mitjançant interlocutòria motivada, per tres mesos més com a màxim.»

Vint-i-dos. Els apartats 1 i 3 de l'article 30 tenen la redacció següent:

«1. Acabada la instrucció, el ministeri fiscal ha de resoldre la conclusió de l'expedient, notificar-la a les parts personades, i remetre al jutjat de menors l'expedient, juntament amb les peces de convicció i altres efectes que pugui haver-hi, amb un escrit d'al·legacions en el qual ha de constar la descripció dels fets, la seva valoració jurídica, el grau de participació del menor, una breu ressenya de les circumstàncies personals i socials del menor, la proposició d'alguna mesura de les previstes en aquesta Llei amb l'exposició raonada dels fonaments jurídics i educatius que l'aconsellin, i, si s'escau, l'exigència de responsabilitat civil.

3. Així mateix, el ministeri fiscal pot proposar la participació en l'acte de l'audiència de les persones o representants d'institucions públiques i privades que puguin aportar al procés elements valoratius de l'interès del menor i de la conveniència o no de les mesures sol·licitades. En tot cas han de ser convocades a l'acte d'audiència les persones o institucions perjudicades civilment pel delictes, així com els responsables civils.»

Vint-i-tres. L'article 31 té la redacció següent:

«Article 31. *Obertura de la fase d'audiència.*

Rebut l'escrit d'al·legacions amb l'expedient, les peces de convicció, els efectes i altres elements rellevants per al procés remesos pel ministeri fiscal, el secretari del Jutjat de menors els ha d'incorporar a les diligències, i el jutge de menors ha d'obrir el tràmit d'audiència, per a la qual cosa el secretari judicial els ha de traslladar simultàniament als qui exerceixin l'acció penal i la civil perquè en un termini comú de cinc dies hàbils formulin els seus respectius escrits d'al·legacions i proposin les proves que considerin pertinents. Evacuat aquest tràmit, el secretari judicial ha de traslladar les actuacions al lletrat del menor i, si s'escau, als responsables civils, perquè en un termini de cinc dies hàbils formuli al

seu torn l'escrit d'al·legacions i proposi la prova que consideri pertinent.»

Vint-i-quatre. L'article 32 té la redacció següent:

«Article 32. *Sentència de conformitat.*

Si l'escrit d'al·legacions de l'acusació sol·licita la imposició d'alguna o algunes de les mesures que preveuen les lletres e) a ñ) de l'apartat 1 de l'article 7, i hi ha la conformitat del menor i del seu lletrat, així com dels responsables civils, la qual s'ha d'expressar en compareixença davant del jutge de menors en els termes de l'article 36, aquest ha de dictar sentència sense cap altre tràmit.

Quan el menor i el seu lletrat dissenteixin únicament respecte a la responsabilitat civil, s'ha de limitar l'audiència a la prova i discussió dels punts relatius a l'esmentada responsabilitat.

Quan la persona o persones contra les quals s'adreci l'acció civil no estiguin d'acord amb la responsabilitat civil sol·licitada, s'ha de substanciar el tràmit de l'audiència només pel que fa a aquest últim punt, i s'ha de practicar la prova proposada a fi de determinar l'abast d'aquella.»

Vint-i-cinc. L'article 33 té la redacció següent:

«Article 33. *Altres decisions del jutge de menors.*

En els casos no previstos a l'article anterior, a la vista de la petició del ministeri fiscal i dels escrits d'al·legacions de les parts, el jutge ha d'adoptar alguna de les decisions següents:

- a) La celebració de l'audiència.
- b) El sobreseïment, mitjançant interlocutòria motivada, de les actuacions.
- c) L'arxivament per sobreseïment de les actuacions amb remissió de particulars a l'entitat pública de protecció de menors corresponent quan així ho hagi sol·licitat el ministeri fiscal.
- d) La remissió de les actuacions al jutge competent, quan el jutge de menors consideri que no li correspon el coneixement de l'assumpte.
- e) Practicar per si mateix les proves proposades per les parts i que hagin estat denegades pel fiscal durant la instrucció, d'acord amb el que disposa l'article 26.1 d'aquesta Llei, i que no es puguin practicar en el transcurs de l'audiència, sempre que consideri que són rellevants als efectes del procés. Una vegada practicades, ha de traslladar els resultats al ministeri fiscal i a les parts personades, abans de començar les sessions de l'audiència.

Contra les resolucions precedents es poden interposar els recursos que preveu aquesta Llei.»

Vint-i-sis. L'article 34 té la redacció següent:

«Article 34. *Pertinència de proves i assenyalament de l'audiència.*

El jutge de menors, dins el termini de cinc dies des de la presentació de l'escrit d'al·legacions del lletrat del menor i, si s'escau, dels responsables civils, o una vegada transcorregut el termini per a la presentació sense que aquesta s'hagi efectuat, ha d'acordar, si s'escau, el que sigui procedent sobre la pertinència de les proves proposades, mitjançant interlocutòria d'obertura de l'audiència, i el secretari judicial ha d'assenyalar el dia i l'hora en què hagi de començar aquesta dins els deu dies següents.»

Vint-i-set. Els apartats 1 i 3 de l'article 35 tenen la redacció següent:

«1. L'audiència s'ha de celebrar amb l'assistència del ministeri fiscal, de les parts personades, del lletrat del menor, d'un representant de l'equip tècnic que

hagi evacuat l'informe previst a l'article 27 d'aquesta Llei, i del mateix menor, el qual pot estar acompanyat dels seus representants legals, llevat que el jutge, escoltats els ministeri fiscal, el lletrat del menor i el representant de l'equip tècnic, acordi el contrari. També hi pot assistir el representant de l'entitat pública de protecció o reforma de menors que hagi intervingut en les actuacions de la instrucció, quan s'hagin executat mesures cautelars o definitives imposades al menor amb anterioritat. Igualment, hi han de compareixer la persona o persones als quals s'exigeixi responsabilitat civil; encara que la seva inassistència injustificada no és per si mateixa causa de suspensió de l'audiència.

3. Els qui exerceixin l'acció penal en el procediment que regula aquesta Llei han de respectar rigorosament el dret del menor a la confidencialitat i a la no-difusió de les seves dades personals o de les dades que constin en l'expedient instruït, en els termes que estableixi el jutge de menors. Qui infringeixi aquesta regla és creditor de les responsabilitats civils i penals que li corresponguin.»

Vint-i-vuit. L'article 36 té la redacció següent:

«Article 36. *Conformitat del menor.*

1. El secretari judicial ha d'informar el menor expedientat, en un llenguatge comprensible i adaptat a la seva edat, de les mesures i responsabilitat civil sol·licitades pel ministeri fiscal i, si s'escau, l'acusació particular i l'actor civil, en els seus escrits d'al·legacions, així com dels fets i de la causa en què es fonamenten.

2. El jutge, seguidament, ha de preguntar al menor si es declara autor dels fets i si està d'acord amb les mesures sol·licitades i amb la responsabilitat civil. Si mostra conformitat amb aquests punts, escoltats el lletrat del menor i la persona o persones contra els quals s'adreci l'acció civil, el jutge pot dictar resolució de conformitat. Si el lletrat no està d'acord amb la conformitat prestada pel mateix menor, el jutge ha de resoldre sobre la continuació o no de l'audiència i ha de raonar aquesta decisió en la sentència.

3. Si el menor està conforme amb els fets però no amb la mesura sol·licitada, s'ha de substanciar el tràmit de l'audiència només pel que fa a aquest últim punt, i s'ha de practicar la prova proposada a fi de determinar l'aplicació d'aquesta mesura o la seva substitució per una altra de més adequada a l'interès del menor i que hagi estat proposada per alguna de les parts.

4. Quan el menor o la persona o persones contra les quals s'adreci l'acció civil no estiguin conformes amb la responsabilitat civil sol·licitada, s'ha de substanciar el tràmit de l'audiència només pel que fa a aquest últim punt, i s'ha de practicar la prova proposada a fi de determinar l'abast d'aquella.»

Vint-i-nou. Els apartats 1 i 2 de l'article 37 tenen la redacció següent:

«1. Quan sigui procedent celebrar l'audiència, el jutge ha d'invitar el ministeri fiscal, els qui hagin exercit, si s'escau, l'acció penal, el lletrat del menor, i eventualment i respecte a les qüestions que estrictament tinguin a veure amb la responsabilitat civil l'actor civil i tercers responsables civilment, perquè manifestin el que considerin convenient sobre la pràctica de noves proves o sobre la vulneració d'algun dret fonamental en la tramitació del procediment, o, si s'escau, els ha de posar de manifest la possibilitat d'aplicar una qualificació diferent o una altra mesura de les que hagin sol·licitat. Seguidament, el jutge ha d'acordar la continuació de l'audiència o l'esmena del dret vulnerat, si

és procedent. Si acorda la continuació de l'audiència, el jutge ha de resoldre en la sentència sobre els aspectes plantejats.

2. Seguidament s'ha d'iniciar la pràctica de la prova proposada i admesa i la que, amb la declaració prèvia de pertinència, ofereixin les parts per a la seva pràctica en l'acte, i s'ha d'escoltar, així mateix, l'equip tècnic sobre les circumstàncies del menor. A continuació, el jutge ha d'escoltar el ministeri fiscal, qui hagi exercit, si s'escau, l'acció penal, el lletrat del menor i l'actor civil i tercers responsables civilment respecte als drets que l'assisteixen, sobre la valoració de la prova, la seva qualificació jurídica i la procedència de les mesures proposades; sobre aquest últim punt, també s'ha d'escoltar l'equip tècnic i, si s'escau, l'entitat pública de protecció o reforma de menors. Finalment, el jutge ha d'escoltar el menor, i deixar l'expedient vist per a sentència.»

Trenta. L'article 38 queda redactat en els termes següents:

«Article 38. *Termini per dictar sentència.*

Finalitzada l'audiència, el jutge de menors ha de dictar sentència en un termini màxim de cinc dies.»

Trenta-u. Els apartats 1 i 3 de l'article 39 tenen la redacció següent:

«1. La sentència ha de contenir tots els requisits que preveu la vigent Llei orgànica del poder judicial i també, valorant les proves practicades, les raons exposades pel ministeri fiscal, per les parts personades i pel lletrat del menor, el que aquest, si s'escau, hagi manifestat, tenint en compte les circumstàncies i la gravetat dels fets, així com totes les dades debatudes sobre la personalitat, situació, necessitats i entorn familiar i social del menor, la seva edat en el moment de dictar la sentència, i la circumstància que el menor hagi comès o no amb anterioritat altres fets de la mateixa naturalesa, ha de resoldre sobre la mesura o mesures proposades, amb indicació expressa del seu contingut, durada i objectius a assolir amb aquestes mesures. La sentència ha de ser motivada i s'hi ha de consignar expressament els fets que es declarin provats i els mitjans probatoris dels quals resulti la convicció judicial.

A la mateixa sentència s'ha de resoldre sobre la responsabilitat civil derivada del delictes o la falta, amb el contingut que indica l'article 115 del Codi penal.

També es pot anticipar oralment la decisió al terme de les sessions de l'audiència, sense perjudici de la seva documentació d'acord amb l'article 248.3 de l'esmentada Llei orgànica del poder judicial.

3. Cada Jutjat de menors ha de portar un registre de sentències en què s'han d'incloure signades totes les definitives. La tenidoria i custòdia d'aquest registre és responsabilitat del secretari judicial.»

Trenta-dos. L'apartat 1 de l'article 40 té la redacció següent:

«1. El jutge competent per a l'execució, d'ofici o a instància del ministeri fiscal o del lletrat del menor, i escoltats en tot cas aquests, així com el representant de l'equip tècnic i de l'entitat pública de protecció o reforma de menors, pot acordar motivadament la suspensió de l'execució de la decisió continguda en la sentència, quan la mesura imposada no sigui superior a dos anys de durada, durant un temps determinat i fins a un màxim de dos anys. Aquesta suspensió s'ha d'acordar en la mateixa sentència o per interlocutòria motivada del jutge competent per a l'execució quan aquella sigui ferma, i ha d'expressar, en tot cas, les condi-

cions. S'exceptua de la suspensió el pronunciament sobre la responsabilitat civil derivada del delictes o falta.»

Trenta-tres. A l'apartat 3 de l'article 41 se substitueix la referència a l'article 14 per l'article 13.

Trenta-quatre. Es modifica la rúbrica de l'article 41 i s'hi afegeixen dos nous apartats 4 i 5 que tenen la redacció següent:

«Article 41. *Recursos procedents i tramitació.*»

«4. Contra les interlocutòries i sentències dictades pel Jutjat Central de Menors de l'Audiència Nacional es pot interposar recurs d'apel·lació davant la Sala Penal de l'Audiència Nacional.

5. Contra les resolucions dictades pels secretaris judicials es poden interposar els mateixos recursos que els expressats a la Llei d'enjudiciament criminal, que s'han de substanciar en la forma que s'hi determina.»

Trenta-cinc. L'article 42 té la redacció següent:

«Article 42. *Recurs de cassació per a la unificació de doctrina.*

1. Poden ser objecte de recurs en cassació, davant la Sala Segona del Tribunal Suprem, les sentències dictades en apel·lació per l'Audiència Nacional i per les audiències provincials quan s'hagi imposat una de les mesures a què es refereix l'article 10.

2. El recurs té com a objecte la unificació de la doctrina amb ocasió de sentències dictades en apel·lació que siguin contradictòries entre si, o amb sentències del Tribunal Suprem, respecte de fets i valoracions de les circumstàncies del menor que, tot i ser substancialment iguals, hagin donat lloc, tanmateix, a pronunciaments diferents.

3. El recurs el pot preparar el ministeri fiscal o qualsevol de les parts que pretengui la indicada unificació de doctrina dins els deu dies següents a la notificació de la sentència de l'Audiència Nacional o Provincial, en un escrit adreçat a aquesta.

L'escrit de preparació ha de contenir una relació precisa i circumstanciada de la contradicció al·legada, amb designació de les sentències al·ludides i dels informes en què es fonamenti l'interès del menor valorat en sentència.

4. Si l'Audiència Nacional o Provincial davant la qual s'hagi preparat el recurs estima acreditats els requisits a què es refereix l'apartat anterior, el secretari judicial ha de requerir testimoni de les sentències esmentades als tribunals que les van dictar, i en el termini de deu dies ha de remetre la documentació a la Sala Segona del Tribunal Suprem i citar el recurrent i el ministeri fiscal, si no ho està, davant l'esmentada Sala.

5. El recurs de cassació s'interposa davant la Sala Segona del Tribunal Suprem, i és aplicable en la interposició, substanciació i resolució del recurs el que disposa la Llei d'enjudiciament criminal, en tot el que hi sigui aplicable.»

Trenta-sis. S'introdueixen les modificacions següents a l'article 44:

1. L'apartat 1 queda redactat així:

«1. L'execució de les mesures previstes en aquesta Llei s'ha de fer sota el control del jutge de menors que hagi dictat la sentència corresponent, llevat quan per aplicació del que disposen els articles 12 i 47 d'aquesta Llei en sigui competent un altre, el qual ha de resoldre per interlocutòria motivada, escoltats el ministeri fiscal, el lletrat del menor

i la representació de l'entitat pública que executi aquella, sobre les incidències que es puguin produir durant el seu transcurs.»

2. La lletra b) de l'apartat 2 passa a tenir la redacció següent:

«b) Resoldre les propostes de revisió de les mesures.»

3. S'hi afegeix un nou apartat 3, amb el tenor següent:

«3. Quan, per aplicació del que disposa l'article 14 d'aquesta Llei, la mesura d'internament es compleixi en un establiment penitenciari, el jutge de menors competent per a l'execució conserva la competència per decidir sobre la pervivència, modificació o substitució de la mesura en els termes previstos en aquesta Llei, i el jutge de vigilància penitenciària assumeix el control de les incidències de l'execució d'aquesta en totes les qüestions i matèries a què es refereix la legislació penitenciària.»

Trenta-set. L'article 46 té la redacció següent:

«1. Una vegada ferma la sentència i aprovat el programa d'execució de la mesura imposada, el secretari del jutjat de menors competent per a l'execució de la mesura ha de practicar la liquidació de l'esmentada mesura, i indicar-ne les dates d'inici i d'acabament, amb l'abonament, si s'escau, del temps acomplert per les mesures cautelars imposades a l'interessat, tenint en compte el que disposa l'article 28.5. Alhora, ha d'obrir un expedient d'execució en què s'han de fer constar les incidències que es produeixin en el desenvolupament de la mesura d'acord amb el que estableix aquesta Llei.

2. La liquidació esmentada a l'apartat anterior i el testimoni de particulars que el jutge consideri necessari i que ha d'incloure els informes tècnics que constin en la causa, el secretari judicial els ha de traslladar a l'entitat pública de protecció o reforma de menors competent per al compliment de les mesures acordades en la sentència ferma. També ha de notificar al ministeri fiscal l'inici de l'execució, i al lletrat del menor si ho sol·licita el jutge de menors.

3. Rebuts per l'entitat pública el testimoni i la liquidació de la mesura indicats a l'apartat anterior, aquella ha de designar de forma immediata un professional que es responsabilitzi de l'execució de la mesura imposada, i, si aquesta és d'internament, ha de designar el centre més adequat per a la seva execució d'entre els més pròxims al domicili del menor en què hi hagi places disponibles per a l'execució per l'entitat pública competent en cada cas. El trasllat a un altre centre diferent dels anteriors només es pot fonamentar en l'interès del menor de ser allunyat del seu entorn familiar i social, i requereix en tot cas l'aprovació del jutjat de menors competent per a l'execució de la mesura. En tot cas els menors que pertanyin a una banda, organització o associació no poden complir la mesura imposada al mateix centre, i se'ls n'ha de designar un de diferent, tot i que l'elecció del centre suposi allunyament de l'entorn familiar o social.»

Trenta-vuit. L'article 47 té la redacció següent:

«Article 47. *Refosa de mesures imposades.*

1. Si s'han imposat al menor diverses mesures a la mateixa resolució judicial, i no és possible complir-les simultàniament, el jutge competent per a l'execució ha d'ordenar-ne el compliment successiu d'acord amb les regles que estableix l'apartat 5 d'aquest article.

La mateixa regla s'aplica a les mesures imposades en diferents resolucions judicials, sempre que aquestes mesures siguin de diferent naturalesa entre si. En aquest cas és el jutge competent per a l'execució qui n'ha d'ordenar el compliment simultani o successiu d'acord amb l'apartat 5 d'aquest article, segons correspongui.

2. Si s'han imposat al menor en diferents resolucions judicials dues o més mesures de la mateixa naturalesa, el jutge competent per a l'execució, amb l'audiència prèvia del lletrat del menor, ha de refondre les mesures en una de sola, sumant la durada de les mateixes mesures, fins al límit del doble de la més greu de les refoses.

El jutge, amb l'audiència prèvia del lletrat del menor, ha de procedir d'aquesta manera respecte a cada grup de mesures de la mateixa naturalesa que hagin estat imposades al menor, de manera que una vegada practicada la refosa no quedi per executar més d'una mesura de cada classe de les esmentades a l'article 7 d'aquesta Llei.

3. En cas que, estant subjecte a l'execució d'una mesura, el menor torni a cometre un fet delictiu, el jutge competent per a l'execució, amb l'audiència prèvia del lletrat del menor, ha de dictar la resolució que sigui procedent en relació amb la nova mesura que, si s'escau, s'hagi imposat, d'acord amb el que disposen els dos apartats anteriors. En aquest cas pot aplicar a més les regles establertes a l'article 50 per al supòsit de trencament de l'execució.

4. Als fins previstos en aquest article, quan el jutge sentenciador tingui coneixement de l'existència d'altres mesures fermes d'execució, pendents d'execució o suspeses condicionalment, i una vegada que la mesura o mesures imposades per ell siguin fermes, ha de procedir d'acord amb el que disposa l'article 12 d'aquesta Llei.

5. Quan les mesures de diferent naturalesa, imposades directament o resultants de la refosa prevista en els números anteriors, s'hagin d'executar de manera successiva, cal atènyer-se als criteris següents:

a) La mesura d'internament terapèutic s'ha d'executar amb preferència a qualsevol altra.

b) La mesura d'internament en règim tancat s'ha d'executar amb preferència a la resta de les mesures d'internament.

c) La mesura d'internament s'ha de complir abans que les no privatives de llibertat, i, si s'escau, ha d'interrompre l'execució d'aquestes.

d) Les mesures de llibertat vigilada previstes a l'article 10 s'han d'executar una vegada finalitzat l'internament en règim tancat que preveu el mateix article.

e) En atenció a l'interès del menor, el jutge, amb l'informe previ del ministeri fiscal, de les altres parts i de l'entitat pública de reforma o protecció de menors, pot acordar motivadament l'alteració en l'ordre de compliment previst a les regles anteriors.

6. El que disposa aquest article s'entén sense perjudici del que preveu de l'article 14 per al cas que el menor passi a complir una mesura d'internament en un centre penitenciari en assolir la majoria d'edat.

7. Quan una persona que estigui complint una o diverses mesures imposades d'acord amb aquesta Llei sigui condemnada a una pena o mesura de seguretat prevista en el Codi penal o en lleis penals especials, s'han d'executar simultàniament aquelles i aquestes si és materialment possible, atesa la naturalesa de les dues, la seva forma de compliment o

l'eventual suspensió de la pena imposada, quan sigui procedent.

Si no és possible l'execució simultània, s'ha de complir la sanció penal, i queda sense efecte la mesura o mesures imposades en aplicació d'aquesta Llei, llevat que es tracti d'una mesura d'internament i la pena imposada sigui de presó i s'hagi d'executar efectivament. En aquest últim cas, llevat que el jutge de menors adopti alguna de les resolucions previstes a l'article 13 d'aquesta Llei, la mesura d'internament s'ha d'acabar de complir en el centre penitenciari en els termes que preveu l'article 14, i una vegada acomplerta s'ha d'executar la pena.»

Trenta-nou. A l'apartat 2 de l'article 49 se substitueix la referència a l'article 14.1 per l'article 13.1.

Quaranta. L'apartat 3 de l'article 50 té la redacció següent:

«3. Així mateix, el jutge de menors ha d'acordar que el secretari judicial remeti testimoni dels particulars relatiu al trencament de la mesura al ministeri fiscal, per si de cas el fet és constitutiu d'alguna de les infraccions a què es refereix l'article 1 d'aquesta Llei orgànica i mereixedora de retret sancionador.»

Quaranta-u. Els apartats 2 i 3 de l'article 51 passen a ser els apartats 3 i 4. Els apartats 1 i 2 de l'esmentat article tenen la redacció següent:

«1. Durant l'execució de les mesures el jutge de menors competent per a l'execució, d'ofici o a instància del ministeri fiscal, del lletrat del menor o de l'Administració competent, i escoltades les parts, així com l'equip tècnic i la representació de l'entitat pública de protecció o reforma de menors, pot deixar-les sense efecte o substituir-les per unes altres que es considerin més adequades d'entre les que preveu aquesta Llei, per un temps igual o inferior al que resti per al seu compliment, sempre que la nova mesura pugui haver estat imposada inicialment atenent la infracció comesa. Tot això sense perjudici del que disposa l'apartat 2 de l'article anterior i d'acord amb l'article 13 d'aquesta Llei.

2. Quan el jutge de menors hagi substituït la mesura d'internament en règim tancat per la d'internament en règim semiobert o obert, i el menor evolucioni desfavorablement, amb l'audiència prèvia del lletrat del menor, pot deixar sense efecte la substitució, i s'ha de tornar a aplicar la mesura substituïda d'internament en règim tancat. Igualment, si la mesura imposada és la d'internament en règim semiobert i el menor evoluciona desfavorablement, el jutge de menors la pot substituir per la d'internament en règim tancat, quan el fet delictiu pel qual es va imposar sigui algun dels previstos a l'article 9.2 d'aquesta Llei.»

Quaranta-dos. L'apartat 2 de l'article 52 té la redacció següent:

«2. Si el jutge de menors admet a tràmit el recurs, el secretari judicial ha d'obtenir un informe del ministeri fiscal i, amb l'audiència prèvia del lletrat del menor, aquell ha de resoldre el recurs en el termini de dos dies, mitjançant interlocutòria motivada. Contra aquesta interlocutòria es pot interposar recurs d'apel·lació davant la corresponent Audiència Provincial, d'acord amb el que disposa l'article 41 d'aquesta Llei.»

Quaranta-tres. L'apartat 1 de l'article 53 té la redacció següent:

«1. Una vegada complerta la mesura, l'entitat pública ha de remetre als destinataris designats a

l'article 49.1 un informe final, i el jutge de menors ha de dictar una interlocutòria en què s'acordi el que sigui procedent respecte a l'arxivament de la causa. Aquesta interlocutòria ha de ser notificada pel secretari judicial al ministeri fiscal, al lletrat del menor, a l'entitat pública i a la víctima.»

Quaranta-quatre. L'apartat 1 de l'article 54 té la redacció següent:

«1. Les mesures privatives de llibertat, la detenció i les mesures cautelars d'internament que s'imposin de conformitat amb aquesta Llei s'han d'executar en centres específics per a menors infractors, diferents dels que preveu en la legislació penitenciària per a l'execució de les condemnes penals i mesures cautelars privatives de llibertat imposades als majors d'edat penal.

L'execució de la detenció preventiva, de les mesures cautelars d'internament o de les mesures imposades en la sentència, acordades pel jutge central de menors o per la Sala corresponent de l'Audiència Nacional, s'ha de portar a terme en els establiments i amb el control del personal especialitzat que el Govern posi a disposició de l'Audiència Nacional, si s'escau, mitjançant conveni amb les comunitats autònomes.

L'execució de les mesures imposades pel jutge central de menors o per la Sala corresponent de l'Audiència Nacional ha de ser preferent sobre les imposades, si s'escau, per altres jutges o sales de menors.»

Quaranta-cinc. L'article 64 té la redacció següent:

«Article 64. *Regles de procediment.*

Els tràmits per a l'exigència de la responsabilitat civil al·ludida en els articles anteriors s'han d'ajustar a les regles següents:

1a Tan aviat com el jutge de menors rebí l'informe de la incoació de l'expedient pel ministeri fiscal, ha d'ordenar obrir de manera simultània amb el procés principal una peça separada de responsabilitat civil; el secretari judicial ha de notificar als qui constin com a perjudicats el seu dret a ser part en aquesta, i ha d'establir el termini límit per a l'exercici de l'acció.

2a En la peça de referència, que s'ha de tramitar de manera simultània amb el procés principal, s'hi poden personar els perjudicats que hagin rebut notificació a aquest efecte del jutge de menors o del ministeri fiscal, d'acord amb el que estableix l'article 22 d'aquesta Llei, i també espontàniament els qui es considerin com a tals. Així mateix, s'hi poden personar les companyies asseguradores que es tinguin per parts interessades, dins el termini per a l'exercici de l'acció de responsabilitat civil. En l'escrit de personació, han d'indicar les persones que considerin responsables dels fets comesos i contra les quals pretenguin reclamar, i n'hi ha prou amb la indicació genèrica de la seva identitat.

3a El secretari judicial ha de notificar al menor i als seus representants legals, si s'escau, la seva condició de possibles responsables civils.

4a Una vegada personats els presumptes perjudicats i responsables civils, el jutge de menors ha de resoldre sobre la seva condició de parts, i el procediment ha de continuar per les regles generals.

5a La intervenció en el procés als efectes d'exigència de responsabilitat civil s'ha de fer en les condicions que el jutge de menors assenyali amb la finalitat de preservar la intimitat del menor i que el coneixement dels documents que constin en els actes es refereixi exclusivament a aquells que tinguin una connexió directa amb l'acció exercida per aquests.»

Quaranta-sis. Es modifica l'apartat 3 de la disposició final tercera, que té la redacció següent:

«3. El Govern, per mitjà del Ministeri de Justícia, i les comunitats autònomes amb competència en la matèria, per mitjà de les conselleries corresponents, han d'adequar les plantilles de funcionaris de l'Administració de Justícia a les necessitats que presentin els jutjats i les fiscalies de menors per a l'aplicació d'aquesta Llei. Així mateix, han de determinar el nombre i la plantilla dels equips tècnics compostos per personal funcionari o laboral al servei de les administracions públiques, que han d'actuar sota els principis d'independència, imparcialitat i professionalitat.»

Disposició addicional única.

Per donar compliment al principi de lleialtat institucional que preveu la Llei orgànica 8/1980, de 22 de setembre, de finançament de les comunitats autònomes, el Consell de Política Fiscal i Financera ha d'avaluar les obligacions de despesa que, per a les comunitats autònomes, puguin derivar de l'aplicació de les disposicions d'aquesta Llei orgànica.

Disposició transitòria única. Règim transitori.

1. Els fets delictius comesos per menors fins al dia de l'entrada en vigor d'aquesta Llei s'han de jutjar de conformitat amb la legislació vigent en el moment de la seva comissió i les mesures imposades s'han d'executar de conformitat amb la legislació vigent en el moment de la comissió dels fets. No obstant això, aquesta Llei s'ha d'aplicar, una vegada que entri en vigor, si les seves disposicions són més favorables per al menor, encara que els fets s'hagin comès amb anterioritat a la seva entrada en vigor.

2. Per a la determinació de quina és la llei més favorable s'ha de tenir en compte la mesura que correspondria al fet enjudiciat amb l'aplicació de les normes completes de la Llei orgànica 5/2000, de 12 de gener, reguladora de la responsabilitat penal dels menors i de la reforma que conté aquesta Llei.

3. En tot cas, s'ha d'escoltar el menor i el seu representant legal.

4. En relació amb les sentències fermes que s'estiguin executant o que estiguin pendents d'execució, el ministeri fiscal, després de recollir els informes corresponents, ha d'instar, si és procedent, el jutge de menors a revisar la sentència i, en aquest cas, l'ha d'informar sobre els termes de la revisió. A continuació, el jutge de menors ha d'escoltar el menor sancionat i el seu lletrat en relació amb la revisió proposada pel ministeri fiscal. Una vegada practicada l'audiència, el jutge de menors ha de revisar la sentència aplicant la llei més favorable.

El jutge de menors també ha de revisar la sentència a instàncies del lletrat del menor, escoltat el ministeri fiscal.

5. El que preveu l'apartat 2 de l'article 14 de la Llei orgànica 5/2000, de 12 de gener, reguladora de la responsabilitat penal dels menors, en la redacció que en fa la Llei orgànica, no s'aplica als qui compleixin mesures imposades amb anterioritat a l'entrada en vigor d'aquesta Llei.

Disposició derogatòria única. Clàusula derogatòria.

Queden derogades totes les disposicions, del mateix rang o de rang inferior, que s'oposin al que estableixen aquesta Llei orgànica i, en particular, les disposicions addicionals primera i quarta de la Llei orgànica 5/2000, de 12 de gener, reguladora de la responsabilitat penal dels menors.

Disposició final primera. Modificació de la Llei d'enjudiciament criminal.

Es modifiquen els articles 433, 448, 707 i 731 bis de la Llei d'enjudiciament criminal, en els termes següents:

U. Es modifica l'article 433, que té la redacció següent:

«En presentar-se a declarar, els testimonis han de lliurar al secretari la còpia de la cèdula de citació.

Els testimonis majors d'edat penal han de prestar jurament o promesa de dir tot el que sàpiguen respecte al que els sigui preguntat, i el jutge està obligat a informar-los, en un llenguatge clar i comprensible, de l'obligació que tenen de ser veraçs i de la possibilitat d'incórrer en un delictes de fals testimoni en causa criminal.

Qualsevol declaració d'un menor es pot fer davant d'experts i sempre en presència del ministeri fiscal. Els qui exerceixin la pàtria potestat, tutela o guarda del menor poden estar-hi presents, llevat que siguin imputats o el jutge, excepcionalment i de forma motivada, acordi el contrari. El jutge pot acordar la gravació de la declaració.»

Dos. Se substitueix l'últim paràgraf de l'article 448, que té la redacció següent:

«La declaració dels testimonis menors d'edat s'ha de portar a terme evitant la confrontació visual dels menors amb l'inculpat, utilitzant per fer-ho qualsevol mitjà tècnic que faci possible la pràctica d'aquesta prova.»

Tres. Se substitueix l'últim paràgraf de l'article 707, que té la redacció següent:

«La declaració dels testimonis menors d'edat s'ha de portar a terme evitant la confrontació visual dels menors amb l'inculpat, utilitzant per fer-ho qualsevol mitjà tècnic que faci possible la pràctica d'aquesta prova.»

Quatre. Es modifica l'article 731 bis, que queda redactat de la manera següent:

«El Tribunal, d'ofici o a instància de part, per raons d'utilitat, seguretat o d'ordre públic, així com en aquells casos en què la compareixença de qui hagi d'intervenir en qualsevol tipus de procediment penal com a imputat, testimoni, perit, o en una altra condició resulti costosa o perjudicial, i, especialment, quan es tracti d'un menor, pot acordar que la seva actuació es realitzi a través de videoconferència o un altre sistema similar que permeti la comunicació bidireccional i simultània de la imatge i el so, d'acord amb el que disposa l'apartat 3 de l'article 229 de la Llei orgànica del poder judicial.»

Disposició final segona. Entrada en vigor.

Aquesta Llei orgànica entra en vigor al cap de dos mesos de la publicació en el «Butlletí Oficial de l'Estat», amb excepció de la disposició final primera, que ho fa l'endemà de la publicació.

Per tant,

Mano a tots els espanyols, particulars i autoritats, que compleixin aquesta Llei orgànica i que la facin complir.

Madrid, 4 de desembre de 2006.

JUAN CARLOS R.

El president del Govern,
JOSÉ LUIS RODRÍGUEZ ZAPATERO